

9. София

Туристът не разбираше хората, които разхвърлят. Когато пристигнеше в хотела, той винаги отделяше четвърт час на задачата методично да извади от единствената си чанта целия си багаж и да го подреди в гардероба, в банята и на нощното шкафче. Винаги оставяше нещата си на едно и също място, така че никога не му се налагаше да ги търси, преди да излезе. Винаги носеше телефона в левия джоб на панталона си, магнитната карта или ключовете от стаята в десния, а портфейла – в задния, така че никога през живота си не ги беше губил. Не губеше дори дистанционното от телевизора, защото го оставяше от дясната си страна на леглото или дивана, когато гледаше телевизия, а след като изключеше телевизора – непосредствено пред или върху него.

Само за една нощ момичето беше създадо такъв хаос в хотелската им стая, че на сутринта тя вече петнайсет минути не можеше да намери гланца си за устни, без който категорично отказваше да излезе от хотела. През първите пет минути той безуспешно се опитваше да ѝ помогне; на десетата минута, докато търпеливо седеше на леглото, напълно облечен и с обувки, ѝ пред-

ложи да излязат без него и да влязат в първата аптека, но момичето също толкова търпеливо му обясни, че си купува гланц за устни само и единствено от една точно определена верига за натурални продукти във Великобритания и е абсолютно сигурна, че в София няма такава. Туристът въздъхна, изключи телевизора, остави дистанционното върху него и отиде до прозореца на стаята, за да погледне навън.

Беше пристигнал в София предишната вечер, след десет часа в един международен автобус от Истанбул, в който миришеше на селскостопански животни. Автобусът се пребори с едно епично задръстване по протежение на някакъв булевард, по средата на който имаше канал с жалко подобие на река, задръстена от боклуци, и спря на малка, претъпкана автогара, на която повечето пътници носеха найлонови торби вместо чанти. Туристът излезе от автогарата на пиацата за таксито и седна в първата кола, в която шофьорът пушеше непрекъснато, шумно ругаеше всички останали участници в движението и слушаше едновременно радио с някаква ориенталска попмузика и шокиращото прашене и виеене на диспечерската уредба на таксиметровата компания. Таксито се измъкна от паркинга на автогарата, направи обратен завой и се заби в същото задръстване, през което бяха преминали на идване, но в обратната посока. Този път туристът беше по-близо до канала в средата на булеварда и забеляза, че на дъното на каменното корито има не само боклуци, но и нещо като бараки, построени от подръчни материали, около които се въртеше импровизирана търговия с някакви стоки за бита. Като цяло София приличаше на град от Близкия изток, но беше по-малък.

Хотелът беше в красива сграда с форма на дъга, обърната към кръгъл площад с жълти павета. По сре-

дата на площада имаше статуя на конник, който за нещастие беше обърнат с гръб към хотела, така че от входа му се откриваше гледка единствено към опашката на коня. Туристът влезе във фойето и се огледа, но преди да се доближи до рецепцията, момичето се показа от вратата на бара, разположен встрани от нея, и му махна да влезе.

Барът на хотела беше ирландски пъб с тежки дървени мебели и големи телевизионни екрани, на които даваха футболни мачове. Посетителите бяха същите като във всеки друг бар на хотел от международна верига по света: предимно мъже със свалени сака и разхлабени вратовръзки, които се държаха с повишено внимание към малкото жени в компанията. Мъжете бяха чужденци, обикновено в командировка; жените обикновено представляваха местната компания, бяха преводачки или компаньонки, а понякога и трите едновременно.

Момичето пиеше тъмна бира на бара. Туристът седна до нея и си поръча същото. Тя се усмихна, целуна го по бузата и отново се обърна към мача по телевизията, който явно гледаше с искрен интерес. Когато играта свърши, вече бяха изпили по няколко бири и той се чувстваше замаян и уморен от пътуването. По пътя към рецепцията момичето го изпревари и се регистрира първа, а после се обърна към него и му подаде магнитната карта от стаята. Трябваша му няколко секунди да разбере, че ще бъдат в една стая.

Туристът си разопакова багажа и влезе в банята, докато момичето лежеше на двойното легло и сменяше каналите на телевизора. После тя влезе в банята, а той се отпусна на леглото и затвори очи. Когато излезе, той беше заспал, но момичето го събуди с целувки и мократа си коса по лицето му, за да правят любов.

През прозореца на стаята им се виждаше кръглият

площад с жълтите павета и няколко интересни, но захабени сгради. Погледната от тук, София приличаше на Виена, но по същия начин, по който римските колонии в Северна Африка са приличали на Рим.

Двамата излязоха от хотела, прекосиха кръглия площад и разгледаха една внушителна православна църква със златен купол, един площад с още по-внушителен паметник от съветската епоха (чугунени войници с остри щикове, подкрепяни от чугунени труженички с наведени към земята лица) и един парк с езеро. Туристът отбеляза, че нямаше нужда да излизат от хотела, защото всичко това така или иначе се виждаше от прозореца на стаята им.

Момичето си беше купило пътеводител за града от рецепцията и настояваше да разглежда някакви антични останки, така че туристът се прибра сам в хотела, обядва в ирландския пъб и се качи в стаята. Първо оправи бюрото, като подреди нещата на момичето в едната половина, а значително по-малкия брой свои неща – в другата. После седна и отвори лаптопа си, за да напише рецензия за хотела.

Идеята му беше да я състави под формата на готварска рецепта, в която съставките бяха сухите данни за хотела, начинът на приготвяне – бележките му по отношение на персонала и обслужването, а поднасянето – общата атмосфера по улиците на българската столица. (Или поне на тези, които се намираха в непосредствена близост до самия хотел, защото дори не искаше да си спомня за задръстения булевард от предишния ден.) Първо прегледа няколко популярни сайта за приложна кулинария, за да се потопи в стила на рецептите, после отвори нов файл и натрака една от по-сполучливите си рецензии за по-малко от час. След като я изпрати на туристическия сайт, не му оставаше

нищо друго, освен да слезе в ирландския пъб и да се напие.

Не знаеше какво да прави с това момиче. Всъщност знаеше, поправи се сам няколко пътиета по-късно, но се беше поддал на импулса да отложи решението си, така че му ставаше все по-трудно да се изправи срещу него. Имаше техническата възможност да откаже поръчката (в такъв случай трябваше да ѝ върне парите, което му се струваше леко абсурдно при така създадената ситуация), но беше почти сигурен какво щеше да направи тя тогава: щеше да го остави, да продължи пътуването си сама и отново да се обърне към сайта, за да поръча самоубийството си, при което поръчката щеше да бъде поета от някой друг. Сигурно просто трябваше да поговорят.

Момичето се прибра много късно, косата ѝ миришеше на марихуана и тя развълнувано се опита да му разкаже някаква история за невероятните хора, с които се беше запознала в парка, докато свирели на тамтами, но и двамата изгубиха интерес към историята, още преди да е свършила. После го обвини, че е пиян, отиде в банята, напълни си ваната и заспа в нея. Той се опита да я накара да се премести в леглото, но тя отказваше да се събуди. Тъй като изобщо си нямаше доверие, че може да я вдигне от хлъзгавата вана и да я пренесе в стаята, туристът се повъртя малко, изми си зъбите и си легна. Заспа толкова дълбоко, че не чу кога се е преместила, но когато се събуди на сутринта, момичето беше в леглото до него.

Докато закусваха, тя му обясни какъв е нейният план за днес: трябваше да вземат кола под наем и да продължат на изток, към някакъв малък град в централната част на страната, който беше изпълнявал ролята на столица в някакъв далечен исторически период.

Тя му показва снимки на града в пътеводителя си: приличаше на Краков или Любляна (на хълмовете, между които се виеше река, с нещо като замък на върха на единия хълм), но по-безцветен и неугледен. Той я остави на рецепцията, за да се погрижи за колата под наем, и се качи в стаята, където с известна изненада откри, че във въпросния град имаше един хотел, включен в туристическия сайт, за който работеше. Туристът сви рамене и направи резервация в него за същата вечер.

От мисълта за кола под наем стомахът му се свиваше. Туристът не беше добър шофьор, защото много рядко използваше автомобили за придвижване от едно място на друго, а нещо му подсказваше, че културата на движение по пътищата в България няма да му хареса. След малко момичето се качи и бодро съобщи, че колата им ще ги чака пред входа на хотела след половин час. Туристът предпазливо се осведоми дали тя има шофьорска книжка, но момичето само се засмя, точно както и очакваше.

Колата беше френска и му се стори огромна – по-скоро миниван, отколкото семеен автомобил. Когато се покачи на шофьорското място, изпита чувството, че се намира на мостика на кораб. Разбира се, беше с ръчни скорости. За щастие имаше навигация – туристът си помисли, че ако нямаше навигация, просто щеше да откаже да се качи в нея. Освен това беше обърната към хотела, а не към улицата.

Когато даде на заден ход, на екрана на компютъра се включи картина от камерата, разположена отзад на колата, за да може да маневрира по-лесно. Въпреки това туристът успя да бутне един знак за ограничаване на паркирането, докато обърне, но поне не се удари в нито една от останалите коли. Момичето дори не разбра, че са бутнали знака.

Той предпазливо потегли покрай фасадата на хотела, насочван от мекия женски глас от навигационната система. Колата подскачаше всеки път когато сменяше скоростите, и се движеше неоправдано бавно. На таблото зад волана мигаше някакъв червен символ. Когато спряха на първото кръстовище, туристът усети остра миризма на изгоряло, а изпод капака на двигателя започна да се кълби тъмносив дим. От лявата им страна спря друга кола и двете момчета в нея усърдно започнаха да сочат към капака на тяхната кола, все едно туристът не виждаше, че двигателят му дими.

Мъчително прекосиха кръстовището и той отби на първото възможно място. Момичето не спираше да изказва различни предположения за поведението на колата, които му се струваха абсурдни, така че я помоли да спре. Той загаси двигателя, почака малко и пак го запали. Оказа се, че това е достатъчно условие навигационната система да забрави какво са програмирали в нея преди малко, така че сега нямаше да знае накъде да карат, дори да успеят да потеглят както трябва. Туристът предпазливо подаде газ и колата отново потегли напред, но нещо спираше движението ѝ, а когато спряха на следващото кръстовище, димът изпод капака на двигателя беше много по-гъст, черен и задушлив.

Лицето му почервения. Не знаеше какво да прави. Момичето мълчаливо отвори жабката, разрови се в документите на колата и намери нещо като брошура за експлоатация, която беше дебела колкото роман с меки корици. Туристът отново отби встрани и спря двигателя. В колите, които преминаваха покрай тях, се обръщаха любопитни лица.

Без да каже нищо, момичето се протегна и завъртя ключа за запалване на двигателя. Туристът понечи да протестира, но тя отново погледна в брошурата и натис-

на един голям червен бутон в основата на скоростния лост. След това му кимна. Той освободи съединителя и натисна газта. Колата се втурна напред. Ускорението отнесе дима и миризмата на изгоряло. Момичето доволно се усмихна, метна брошурата обратно в жабката и със замах я затвори. Лицето на туриста почервения още повече, когато най-сетне осъзна, че се е опитвал да кара, без да освободи ръчната спирачка.

Първата половина от пътя до старата столица беше магистрала, което беше добре за него, защото имаше възможност да свикне с колата. След като проблемът с ръчната спирачка беше решен, автомобилът се държеше съвсем прилично и когато влязоха в стария град, туристът вече се чувстваше толкова комфортно зад волана, колкото изобщо му беше възможно.

По-голямата част от стария град се оказа изградена от отблъскващи жилищни комплекси от втората половина на миналия век, но хотелът им беше в историческия център и беше неочаквано добър. Имаше само дванайсет стаи, а туристът беше резервирал стая номер единайсет, на последния етаж. От терасата им се виждаха живописни хълмове, по които бяха накацали древни къщички, няколко църкви и бутафорната крепост, която вече познаваше от снимките в пътеводителя.

След като разгледаха историческия квартал с тесните улички, стръмните стъпала и миниатюрните дюкянчета, в които работеха намръщени майстори, не им оставаше кой знае какво да правят, така че се върнаха в хотела и правиха секс. Докато лежаха по гръб след това, момичето си играеше с ключа на нощната лампа и изведнъж предложи да му помогне с рецензията за този хотел. Туристът нямаше нищо против и момичето скочи от леглото, изпълнено с енергия.

Започна с това, че обиколи цялата стая, банята и терасата, облече си една хавлия и излезе в коридора и дори слезе на рецепцията на хотела, като непрекъснато правеше снимки с телефона си: близки планове към осветителните тела, мебелите, чашата за четки за зъби в банята или хартията за писма на масата до телевизора. След това го помоли да използва лаптопа му, прехвърли всички снимки от телефона си на него, разрови се в програмите, като си мърмореше под нос, и включи едно приложение за правене на комикси, което туристът никога не беше използвал.

Два часа по-късно, през които той първо гледа телевизия, после чете книга, а накрая дори поспа малко, момичето го бутна по рамото, за да го събуди, и гордо му показва резултата от работата си: беше направила фотокомикс, в който неодушевените предмети от хотела разговаряха помежду си в характерните балончета. Туристът трябваше да признае, че е доста остроумен: мебелите, лампите и другите неща бяха представени като разочаровани от живота стоици, които непрекъснато плетяха интриги зад гърба си. Самият хотел беше фон на действието – по същия начин, по който екзотичните локации по целия свят бяха фон на действието във филма за тайния агент, който му се беше наложило да изгледа толкова пъти. Не му оставаше нищо друго, освен да го изпрати на туристическия сайт и да заведе момичето на вечеря.

Когато се върнаха в хотела, служителката на рецепцията им обясни на колеблив, но приветлив английски, че тази вечер ще имат чудесната възможност да наблюдават специалното светлинно шоу, което се излъчваше от хълма с крепостта и с което беше известен този град. Трябваше просто да излязат на терасата, откъдето се виждаше всичко. Туристът се обади от телефона в ста-

ята на рецепцията, за да поръча да им донесат бутилка вино.

Докато гледаха светлините на хълма, той я попита какво ще правят по-нататък. Момичето делово отговори, че иска да види морето, преди да умре. Туристът не каза нищо.

Изпиха виното и си легнаха. Сексът им ставаше все по-добър.

След закуската на следващия ден продължиха на изток и след няколко часа стигнаха до голям град на морския бряг, който пътеводителят на момичето наричаше „морската столица на България“. Морската столица приличаше на истинската столица или на старата столица, през която вече бяха минали – по-голямата част от града се състоеше от панелни комплекси, а останалото приличаше на нещо, което туристът вече беше виждал на друго място, но по-малко и неподдържано. Пътеводителят твърдеше, че в археологическия музей на града е изложено най-старото обработено злато в човешката история, но археологическият музей беше затворен, така че пропълзяха през няколко абсурдно задръстени кръстовища и продължиха на север, към един от курортите по крайбрежието. (Предишната вечер, когато туристът отвори сайта за хотелски рецензии, за да провери как се приема фотокомиксът – доста добре, – беше получил на профила си едно от редките съобщения от своя редактор; управителят на един хотел на плажа във въпросния курорт, който явно беше ревностен почитател на туристическия сайт, се беше свързал с него с молбата да включат и неговия хотел в „обзора на българската туристическа индустрия“. Туристът потрепери, но прие поръчката.)

На паркинга на хотела имаше няколко високопроходими автомобили от най-висок клас и една спортна

кола, която изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се трансформира в извънземен робот. Когато се регистрираха, рецепционистката се обади на управителя на хотела и минута по-късно той се появи да ги посрещне лично. Беше млад мъж със светла риза, под която се очертаваше потник. Докато уверяваше туриста, че посещението му е особено важно за хотела, и изразяваше надежда – не, увереност, – че рецензията за него ще бъде в най-положителна светлина, момичето се извини и се качи в стаята им. Туристът нямаше как да откаже покана за кафе във фойейто на хотела, където в продължение на половин час слуша за историята на хотела, собствениците му и отговорността на управителя като такъв. След това отклони поканата му да разгледа „президентските апартаменти“, обеща му да се обръща към него по всеки въпрос по всяко време и най-сетне също успя да се качи в стаята.

Хотелът беше с форма на подкова, обърната към морето. От терасата на стаята им на четвъртия етаж се виждаше наситеносиньото око на кръглия басейн, който се намираше във вътрешността на подковата, и плажната ивица, запазена само за гостите на хотела. Туристът нямаше нищо против такива хотели, отделени от външния свят и напълно самодостатъчни, от които гостите нямаше нужда да излизат по време на целия си престой.

Момичето вече си беше сложило банския костюм и съсредоточено се мажеше с масло против изгаряне. Туристът не успя да отблъсне мисълта, че употребата на масло против изгаряне от човек, който е твърдо решен да се самоубие в най-скоро време, е донякъде излишна. Каза ѝ, че е уморен и ще остане в стаята, така че тя излезе сама. След няколко минути я видя – излезе от вът-

решения вход на хотела, мина покрай басейна и се отпрати към плажа и морето.

Той проучи съдържанието на минибара и си отвори една бира. После седна на терасата и се загледа навън, където се виждаха други гости на хотела. Гласовете им – детски крясъци и смях и по-рядко повишеният тон на някой възрастен – бяха приглушени от разстоянието, така че не различаваше отделни думи.

Между терасата и ръба на басейна четири етажа понадолу имаше пет-шест метра теракотени плочи – достатъчно човек да се натроши до смърт, ако случайно падне през парапета. От морето се чуваше приглушеният рев на прибоя и на фона на белите гребени на вълните се виждаше как плющи червеното флагче на поста на спасителя – достатъчно човек да се удави, ако случайно влезе да плува много навътре.

Той изпи още една бира, после включи лаптопа си. На рецепцията му бяха казали, че навсякъде на територията на хотела има безжичен интернет, но покритието явно не стигаше до четвъртия етаж.

Туристът отвори празен текстов файл и за час и половина написа рецензия за този хотел от името на анонимен наемен убиец на самоубийци, който пътува по целия свят под прикритието на автор на рецензии за хотели. Хотелът беше описан от гледната точка на човек с професионално изкривяване да открива подходящи възможности за инсцениране на нещастен случай – ваната в банята, служебното стълбище в коридора, стъпалата към басейна. След това маркира целия текст, изтри го, седя и гледа в празния екран на компютъра, докато не чу характерното пошляпване на плажните чехли на момичето, което се приближаваше по коридора.

Тя се върна, целуна го по бузата и седна на терасата, за да не му пречи. Той помисли малко и написа нова ре-

цензия – под формата на рецепта за коктейл, в която съставките бяха сухите данни за хотела, начинът на приготвяне – бележките му по отношение на персонала и стаята, а поднасянето – общата атмосфера на българското крайбрежие. (Или поне тази част от него, която се виждаше от терасата.) Изпрати я, без да я прочете, и предложи на момичето да се облича за вечеря. Имаше нужда от алкохол.

В ресторанта на хотела туристът поръча бутилка вино с вечерята, а после и още една. Когато седнаха, ресторантът беше празен, после бързо се изпълни с други гости – изгорели от слънцето, разкриващи прекалено много плът, провикващи се на различни езици, – а накрая постепенно опустя отново. Туристът поръча още една бутилка. Бяха седнали навън, откъдето се виждаше морето и въздухът беше изпълнен с миризма на сол и водорасли.

Момичето махна на сервитьорите и ги помоли да донесат последната бутилка в стаята им. В асансьора туристът леко се олюляваше. Влязоха в стаята, без да светват лампите. Морският бриз влизаше през отворената врата на терасата и караше леките завеси да се люлеят като вълни. Туристът се просна на леглото. След няколко минути се появиха двама сервитьори с една количка, на която имаше кофичка с лед и тяхната бутилка. Момичето им благодари и затвори вратата след тях.

Той вече заспиваше, но тя търпеливо го събуди, за да правят любов. Този път беше особено впечатляващо, може би защото и двамата бяха изпили толкова много алкохол. Продължи много по-дълго, отколкото той беше свикнал да го прави, и накрая тя (по корем на леглото, с почервеняло лице във възглавницата, с вирнати хълбоци и широко разтворени крака) хлипаше и

почти нечленоразделно повтаряше моля те, моля те, моля те, докато той (на колене зад нея, стиснал плътта ѝ до побеляване, задъхан от усилието) се блъскаше все по-силно в тялото ѝ, докато се опитваше да свърши.

На сутринта момичето все още спеше непробудно, когато туристът внимателно се измъкна от леглото, облече се, подреди багажа си в пътната си чанта и я затвори, без да използва ципа, за да не я събуди. Тръгна си, без да се обръща, и много бавно затвори вратата на стаята след себе си – предишния ден беше забелязал, че механизмът на бравата изшраква особено силно. След това прекоси коридора и повика асансьора. Беше много рано и в хотела беше съвсем тихо. Не се виждаше никой освен няколко служителки от поддръжката, които работеха като мравки по шезлонгите край басейна.

Асансьорът пристигна и вратата се отвори с мелодичен звън, но туристът не се качи и след няколко секунди вратата се затвори. Беше с матово метално покритие, в което различаваше отражението си само като силует. Той постоя малко пред асансьора, после се обърна и закричи обратно към стаята, където спеше момичето, за да си свърши работата.